

Joels bok og den laodikeiske syvendedagsadventistkirken – nummer nitten

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nummer nitten

Løven av Juda stamme er et navn på Jesus, som understreker Kristi gjerning med å besegle og deretter åpne sitt profetiske Ord. I kapittel fem i Johannes' åpenbaring seiret Løven av Juda stamme, som også er Davids rot, til å åpne boken. Davids «rot» var Isai, og Isais rot var Peres, og hans rot var Juda, og hans rot var Jakob, og hans rot var Isak, og hans rot var Abraham. Davids eller Isais rot, når den nevnes i forbindelse med Løven av Juda stamme, fremhever prinsippene om begynnelse og ende, hvilket er Alfa og Omega. Når Jesu Kristi åpenbaring blir åpnet i kapittel én i Johannes' åpenbaring, er den fremste egenskap ved hans karakter at han er Alfa og Omega. Hvem han er, er også det prinsipp som blir anvendt for å åpne de profetier som Løven av Juda stamme har beseglet, når han fastsetter at tiden er inne.

Åpningen av Guds profetiske ord er et ledd i Guds gjenløsningsverk, idet Han benytter kraften i sitt Ord til å frembringe vekkelser i samsvar med sin vilje. Søster White sier at når Daniels bok og Åpenbaringen blir bedre forstått, vil det bli sett en stor vekkelse iblant oss. Det er lyset fra Guds profetiske ord som frembringer vekkelser og reformasjon i samsvar med Hans vilje.

Når søster White skuer frem mot de siste dager, henviser hun til en stor reformasjon som finner sted blant Guds folk i de siste dager. Vekkelsene og reformasjonene i den hellige historie ble alle frembrakt ved Guds Ord, og hver av disse hellige periodene pekte frem mot den siste store vekkelser og reformasjon som begynner kort tid før søndagsloven. Disse vekkelsene blir frembrakt ved en åpning av Guds Ord. De sju tordener var forseglet, slik også Daniels bok var det i kapittel tolv.

Når vi anvender de profetiske kjennetegnene ved en spredningsperiode som er forbundet med symbolet 1260, finner vi at i Åpenbaringen elleve ligger Moses og Elia døde på gaten i tre og en halv dag. I vers atten er tiden for Guds vrede kommet. Moses og Elia representerer Guds folk like før avslutningen av menneskenes prøvetid. De er spredt i 1260 symbolske dager i Sodomas og Egypts gater, der Jesus ble korsfestet.

Moses og Elia ble gitt kraft til å avlegge sitt vitnesbyrd fra vers tre og frem til vers sju, hvor de blir drept på gaten. Johannes fullførte oppmålingen av tempelet i vers to; deretter blir Moses og Elia gitt kraft til å avlegge sitt vitnesbyrd, kledd i sekkestrie. Elias og Moses' budskap ble gitt til den filadelfiske millerittiske adventismen i 1844, og innen 1863 var deres røster begravet under de skikker og tradisjoner som blir overlevert fra slekt til slekt. De ble gitt kraft til å avlegge sitt vitnesbyrd i tre og et halvt år, kledd i «sekkestrie», et symbol på det tiltagende mørke fra 1863 og videre.

Når vi anvender Søster Whites definisjon av de sju tordener som representerende begivenhetene knyttet til den første og den andre engel, på forskrift over forskrift-vis, fremtrer en historie som begynner med en engel som stiger ned med et budskap; men på forskrift over forskrift er engelen både den første og den andre engel. Den ene satte sin fot på jorden og den andre foten på havet den 11. august 1840, og den andre kom ved skuffelsen den 19. april 1844.

Det neste veimerket i hver parallell historie er Guds hånd, som er forbundet med Habakkuks tavler. Med den første engelen ble 1843-kartet frambrakt, men det var en feil i noen av tallene. Med den andre engelen er Guds hånd et veimerke for Habakkuks tavler; framstilt da Han trakk sin hånd bort fra feilen. Da Han trakk sin hånd bort, utviklet budskapet seg gradvis inntil sitt klimaks ved leirmøtet i Exeter, like før skuffelsen den 22. oktober 1844.

De to linjene identifiserer et verdensomspennende budskap, for engelen som ankommer, setter én fot på landet og én fot på havet, og inspirasjonen opplyser oss om at dette representerer et verdensomspennende budskap. Engelen identifiserer også begynnelsen på ventetiden i lignelsen om de ti jomfruene. Ved dette første veimerket ser vi også Guds hånd frembringe en løgn. Den 19. april 1844 så det profetisk ut som om synet hadde løyet, men de som hadde tålmodighet, ventet, og selv om synet drygde, løy det ikke. Men når linjen vi bygger, begynner, markeres løgnen ved den første skuffelsen som et kjennetegn ved det første veimerket.

Da viser veimerket med Guds hånd og Habakkuks tavler at Gud dekker over en feil og deretter trekker sin hånd bort fra feilen. I den millerittiske historien ble feilen tillatt av Gud i mai 1842, da kartet ble trykt, og feilen ble deretter åpenbart da året 1843 tok slutt; men det var først en tid etterpå at Herren trakk sin hånd bort fra feilen i tallene. Feilen varte fra mai 1842 og til et tidspunkt etter den første skuffelsen. For den første engelen er Guds hånd og Habakkuks tavler markert i mai 1842, men tilbaketrekkingen av hans hånd i den andre engelens historie ville finne sted kort tid etter den første skuffelsen.

Dette identifiserer veimerket «hånden» som en profetisk periode. En periode som begynner med at Hans hånd dekker over en feil, og deretter ender med at Hans hånd blir tatt bort fra feilen. Denne perioden, hvor Hans hånd dekker til og avdekker, er en illustrasjon av verket til Løven av Judas stamme idet Han forseglar og deretter åpner profetisk lys. Han tildekket sannheten og åpenbarte deretter den selvsamme sannheten—i et annet lys som ikke motsa det opprinnelige lyset. Han gjorde dette for å frembringe Millerittenes midnattsropets vekkelse og reformasjon.

Ventetiden, som begynte med engelens ankomst, tok slutt da Hans hånd ble fjernet, og dermed ble det profetiske lyset avforseglet, noe som innledet «sjuendemånedssbevegelsen» som førte til Midnattsropets budskap på leirmøtet i Exeter, hvor budskapet vokste til en flodbølge, inntil den lukkede dør ved den store skuffelsen. Åpenbarelsen av Guds kraft gjennom avforseglingen av Hans Ord frembrakte en stadig tiltagende vekkelse og reformasjon.

I 1863 ble den laodikeiske millerittbevegelsen forhindret fra å krysse Jordan, og ble henvist til ørkenen for å steine Elia og Moses. William Millers budskap var Elias budskap, og Millers grunnleggende budskap var Moses' «sju tider». Å forkaste «sju tider» var å drepe Moses, og å forkaste den grunnleggende sannheten som ble fremsatt av Miller, var å drepe Elia. I 1863 ble

budbæreren og budskapet myrdet på gaten, og fra det tidspunktet av var den eneste måten å finne dem på å lete etter deres graver i Jeremias gamle stier. De var døde på gaten — det vil si inntil de blir oppreist. De blir oppreist når de «sju tordners fremtidige begivenheter» som skal «åpenbares i sin orden» blir gjentatt — i de hundre og førtifire tusens historie.

Når historien om den første engel legges over historien om den andre engel, frembringer den profetiske strukturen et referansepunkt for å følge Kristi hånd, som er lyset på Midnattsropets sti. Midnattsropets opprinnelige lys opplyser stien, og det er lyset fra hans «herlige høyre arm» som leder veien oppover stien.

«Det syntes for meg at jeg var omgitt av lys, og at jeg steg høyere og høyere opp fra jorden. Jeg vendte meg om for å se etter adventfolket i verden, men kunne ikke finne dem, da en røst sa til meg: ‘Se igjen, og se litt høyere opp.’ Da løftet jeg blikket og så en rett og smal sti, lagt høyt over verden. På denne stien vandret adventfolket mot byen som lå ved den fjerneste enden av stien. De hadde et klart lys oppsatt bak seg ved begynnelsen av stien, og en engel sa til meg at dette var ‘midnattropet.’ Dette lyset skinte langs hele stien og lyste for deres føtter, så de ikke skulle snuble.»

«Dersom de holdt blikket festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til byen, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at byen var langt borte, og at de hadde ventet å være kommet inn i den tidligere. Da oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin herlige høyre arm, og fra armen hans kom et lys som bølget over adventskarene, og de ropte: ‘Halleluja!’ Andre fornektet i overmot lyset bak dem og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt ut. Lyset bak dem sluknet, slik at føttene deres ble etterlatt i fullstendig mørke, og de snublet og mistet målet og Jesus av syne og falt av stien ned i den mørke og onde verdenen nedenfor.»
Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Når Kristus løfter sin herlige arm, bruker Han sin «hånd» som et symbol på sitt verk med å lede sitt folk. Når vi sammenholder den annen engels ankomst med den første engelen som steg ned den 11. august 1840, finner vi at begge englene hadde et budskap i sine hender.

«Jeg fikk se den interesse som hele himmelen tok i det arbeid som foregikk på jorden. Jesus gav en mektig engel i oppdrag å stige ned og advare jordens innbyggere om å berede seg til Hans annet komme. Da engelen forlot Jesu nærhet i himmelen, gikk et overmåte klart og herlig lys foran ham. Jeg ble fortalt at hans oppdrag var å opplyse jorden med hans herlighet og advare menneskene om Guds kommende vrede. ...»

«En annen mektig engel fikk i oppdrag å stige ned til jorden. Jesus la et skrift i hans hånd, og da han kom til jorden, ropte han: ‘Babylon er falt, er falt.’ Deretter så jeg de skuffede igjen løfte sine øyne mot himmelen, idet de så med tro og håp frem til sin Herres tilsynekomst. Men mange syntes å forbli i en sløv tilstand, som om de sov; likevel kunne jeg se spor av dyp sorg i deres ansikter. De skuffede så ut fra Skriftene at de befant seg i ventetiden, og at de tålmodig måtte vente på synets oppfyllelse. Det samme bevis som fikk dem til å vente sin Herre i 1843, fikk dem til å forvente Ham i 1844. Likevel så jeg at flertallet ikke eide den kraft som kjennetegnet deres tro i 1843. Deres skuffelse hadde svekket deres tro.» Early Writings, 246, 247.

Begge englene er én av tre engler som sammen utgjør ett symbol, og de er derfor samstemt med hensyn til det budskap de representerer, selv om de hver for seg representerer sitt eget særegne budskap. Begge englene har en «skrift» i sine hender, som representerer en prøve. Den «første og den andre engel skal løpe parallelt» med den tredje engel.

«Gud har gitt budskapene i Åpenbaringen 14 deres plass i profetiens rekke, og deres gjerning skal ikke opphøre før avslutningen av denne verdens historie. Den første og den andre engels budskap er fremdeles sannhet for denne tid, og skal løpe parallelt med dette som følger. Den tredje engel forkynner sin advarsel med høy røst. 'Etter dette,' sa Johannes, 'så jeg en annen engel stige ned fra himmelen, med stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet.' I denne opplysning er lyset fra alle de tre budskapene forenet.» The 1888 Materials, 803, 804.

Søster White identifiserer den tredje engelen som engelen i Åpenbaringen atten, og fastslår at den første og den andre engelen skal løpe parallelt med den profetiske historien som fremstilles ved den tredje engelen i Åpenbaringen atten. Slik samordner hun den første engelens nedstigning den 11. august 1840 med 11. september, og identifiserer at engelen i Åpenbaringen atten er «den tredje engel». Den tredje engelen er den siste av de tre, og er forbilledlig fremstilt ved den første, og av denne grunn opplyser Søster White oss om at den første engelens misjon var identisk med misjonen til engelen i Åpenbaringen atten, for begge englenes misjon var å «opplyse jorden med sin herlighet».

De «sju tordenene» representerer en avgrensning av hendelser innenfor historien til den første og den andre engelen som vil bli gjentatt i historien til den tredje engelen. Inspirasjonen har ledet at når vi stiller disse historiene opp «linje på linje», samsvarer den første engelens nedstigning i 1840 med Hans nedstigning ved 11. september. Det identifiserer et prøvende budskap som må etes sammen med to vitner, og sammenstiller en skuffelse med det første veimerket.

De «sju tordener» representerer den profetiske perioden som begynner med en skuffelse og ender med en større skuffelse.

Når den profetiske linjen for den første engels nedstigning blir samordnet med den andre engels ankomst, frembringer det «en sannhetens struktur». Sannhet er definert som tre trinn, hvor det første og det siste er det samme, og mellomtrinnet representerer opprør. Når de to første englene samordnes med dette mønsteret, frembringer det en struktur som består av den første og den andre engel, og som illustrerer den tredje engel i Åpenbaringen atten; og den tredje engel i Åpenbaringen atten er en sammensetning av både den første og den andre engel.

Den tredje engelen i Åpenbaringen atten består av to røster. Den første røsten ble oppfylt da bygningene i New York falt den 11. september, og den andre røsten i vers fire er søndagsloven. Innenfor perioden fra 11. september og frem til søndagsloven representerer den tredje engelen i Åpenbaringen atten en kombinasjon av den første og den andre engelen. Slik dette er tilfelle, er det å bruke disse to englenes historie, «linje på linje», til å fremstille historien til den tredje engelen i Åpenbaringen atten — å bringe den første og den andre engelen i samsvar med den første og den andre engelen.

To engler ankommer ved den første skuffelsen, og begge englene er profetisk beslektet, og begge har et prøvende budskap som er i engelens hånd. Det neste veimerket som fremstilles i linjen, er Habakkuks tavler, som er direkte forbundet med Guds hånd. I den første engelens linje blir 1843-diagrammet frembrakt i mai 1842, og i den andre engelens linje var det ikke noe diagram. Diagrammet hadde opphørt ved den andre engelens ankomst. Veimerket med Habakkuks tavle i den andre engelens linje er at Guds hånd fjernes fra en feil i tallene på 1843-diagrammet.

Hans hånd dekket en feil i veimerket for den første engel, og Hans hånd ble fjernet ved nettopp det samme veimerket, på den andre engels linje. Slik representerer veimerket for Habakkuks tavler i de parallelle linjene til den første og den andre engel to trinn. I det første trinnet dekker Hans hånd en feil, og ved slutten av perioden for veimerket for Habakkuks tavler fjerner Han sin hånd.

Ventetiden begynte med den andre engels ankomst, og ventetiden avsluttes gradvis, begynnende med at Han fjerner sin hånd. Veimerket for Habakkuks tavler representerer en tidsperiode som er markert ved begynnelsen av Kristi hånd og ved avslutningen av Hans hånd.

To hender er markert ved den første skuffelsen, og begge har et prøvende budskap som må tas og etes. Deretter begynner en periode av profetisk tid, som representerer de grunnleggende sannheter, med Guds hånd som dekker, og ender med Hans hånd som avdekker. Det neste landemerket er leirmøtet i Exeter, hvor ropet ved midnatt skiller ut og renser dem som ville følge Kristi hånd inn i Det Aller Helligste.

Da Kristus gikk inn i Det aller helligste, løftet Han sin hånd mot himmelen og svor at tiden ikke skulle være mer. Han hadde nettopp forseglet de «sju tordener», som representerer historien til de to første englene, gjentatt i den tredje engelens historie. Han forseglet de «sju tordener» slik Han hadde forseglet Daniels profetier i kapittel tolv. I Daniels kapittel tolv, ved begynnelsen av tre symbolske tidsperioder, løfter Kristus begge hender mot himmelen og forkynner at når adspredelsen av Guds folk er fullendt, skal de som blir «tegn og under» bli rensset og løftet opp som et offer. Strukturen i den første og den andre engelens budskap, som vi nå betrakter, åpner symbolsk Guds hånd ved hvert skritt.

Når Han tildekker sannheten, frembringer det en skuffelse, og når Han trekker sin hånd tilbake, frembringes lys, og lyset er Midnattsropets budskaps lys. Den første skuffelsen frem til den store skuffelsen bærer alfa og omegas signatur og fremstilles innenfor sannhetens struktur. Begynnelsen representerer enden, og veimerket mellom de to skuffelsene fremstiller virkningen av forsegligen og avforsegligen av Habakkuks tavler, hvilket er en avforsegling av Jeremias gamle stier, og representerer grunnvullen som templet oppføres på før søndagsloven, når det fullendte templet løftes opp over alle fjellene. Det midterste veimerket i sannhetens ord representerer opprør, og i den historien som fremstilles ved den endelige adskillelsen mellom hveten og ugresset, åpner det de dårlige jomfruenes opprør.

Opprøret som er framstilt ved veimerket i Habakkuks tavler, er framstilt som progressivt, for det er ikke et enkelt veimerke, men en periode med en definert begynnelse og avslutning, slik dette er framstilt ved Guds hånd. Guds hånd er to ganger ved den første skuffelsen, for det er to engler som begge har et budskap i sine hender. Det neste veimerket for opprør har en hånd ved begynnelsen og

en hånd ved avslutningen, så også det har to hender innenfor sine profetiske kjennetegn. Det tredje veimerket, den større skuffelsens veimerke, identifiserer Kristus idet Han løfter sin hånd og sverger ved himmelen, i selve det avsnittet hvor de sju tordener blir forseglet, slik det også var i Daniels bok, kapittel tolv. Nettopp på det punkt hvor engelen markerer slutten på den profetiske strukturen til de to første englene som vi nå betrakter, avslutter Han anvendelsen av profetisk tid, og plasserer seg selv i et parallelt avsnitt i Daniels bok, hvor Han ikke løfter sin hånd, men løfter begge sine hender.

I Daniel tolv finnes det tre profetiske tidsperioder som blir avforseglet i de siste dager, for dette er det som skal hende Guds folk i de siste dager. Det første som nevnes i Daniels siste klimaktiske syn, var at Daniel, som representerer Guds restfolk, hadde forståelse både av saken og av synet. Det siste som Daniel nedtegner, er hvordan økningen av kunnskap ble tatt i bruk av Løven av Juda stamme for å frembringe den siste vekkelse og reformasjon blant Guds folk, som kjennetegnes som dem som har forstand. Han fullbyrder beseglingen av sitt folk ved å avforsegle Åpenbaringsens «sju tordener» i forbindelse med avforseglingen av «de tre tidsperiodene» i Daniel tolv.

Når Jesus fastslår at ved slutten av de tre og et halvt profetiske dagene med å spre makten til Guds folk, ville alle «underverkene» være fullendt, identifiserer Han juli 2023, da de tre og et halvt dagene med død i gatene i Åpenbaringen 11 var fullført. Nå ville underverkene være fullendt før søndagsloven. Han markerte juli 2023 ved å løfte ikke én, men begge hender. Ved å gjøre dette markerte Han slutten på ventetiden, slik da Han fjernet Sin hånd fra feilen i millerittisk historie. Den første skuffelsen inntraff 18. juli 2020, slik det ble forbilledliggjort ved millerittenes første skuffelse, og ventetiden begynte og fortsatte inntil Han rakte ut Sin hånd annen gang for å samle sitt folk, sin rest, i juli 2023.

Den første skuffelsen er framstilt ved at Guds hånd dekker over en feil, som for millerittene besto i å identifisere året 1843 i stedet for 22. oktober 1844. Denne skuffelsen er framstilt i vers tolv i kapittel tolv. Den første skuffelsen er framstilt ved at Hans hånd dekker over feilen, og ble forbilledliggjort ved millerittene som kom til den første skuffelsen. Ordet i vers tolv er «kommer». Salig er den som venter, og som «kommer» til 1335; salig er den som «kommer» til skuffelsen den 19. april 1844. Ordet som er oversatt med «kommer», betyr «å berøre». Millerittene erfarte sin første skuffelse da året 1843 berørte året 1844. Vers tolv i Daniel tolv identifiserer den første skuffelsen både den 19. april 1844, men mer direkte den første skuffelsen den 18. juli 2020.

Den første profetiske perioden og den siste profetiske perioden av de tre periodene som blir åpnet ved endens tid, når kunnskapen blir stor og fullbyrder den endelige adskillelsen mellom hveten og ugresset, og dermed identifiserer åpnelsen av det profetiske lys som besegler de hundre og førtifire tusen, er den samme profetiske perioden.

Den første tidsperioden i vers syv er avslutningen på spredningen i Åpenbaringen elleves tre og en halv dager i juli 2023, og tidsperioden i vers tolv er begynnelsen på den samme spredningen den 18. juli 2020. Alfa og Omega hadde markert de sju tordners historie i Daniel tolv som den historien som begynner ved skuffelsen den 18. juli 2020 og ender tre og en halv symbolske dager senere i juli 2023. Like viktig er det at da Alfa og Omega markerte begynnelsen og avslutningen på den

siste ventetiden, løftet Han ikke én, men begge sine hender mot himmelen og sverget ved Ham som lever i all evighet.

Guds Sønn, som er Menneskesønnen, avlegger en ed med Faderen, nettopp der høydepunktet i fortellingen om Guds paktsfolk begynte, da Kristus først kalte Abram med et løfte og deretter stadfestet løftet med en ed. Ta skoene av dine føtter, for du står på hellig grunn!

Midterste bokstav i de tre profetiske periodene er intet mindre enn omega-oppfyllelsen av Abram og Paulus' paktstidprofeti på 430 år, slik den er fremstilt i de 1290 årene i vers elleve. Verset, betraktet med millerittisk forståelse, identifiserte en trettiårig forberedelsesperiode for pavedømmet, deretter 1260 år med pavelig forfølgelse. Abrams 430 år representerer treldom og utfrielse i en bestemt nasjon, i sammenheng med at de første tretti årene representerer at Herren inngår pakt med Abram. Den trettiårige forberedelsen for prestene begynte i 1989 ved endens tid, og de tretti årene ender ved søndagsloven, når verset identifiserer at ødeleggelsens vederstyggelighet ville bli oppstilt, og deretter ville forfølge Guds folk i 1260 symbolske år, i samsvar med Johannes' 42 symbolske måneder i Åpenbaringen tretten.

Reformasjonsbevegelsen til de hundre og førtifire tusen begynte i 1989, da Herren innledet sitt verk med å berede et presteskap til å tjene under krisen ved midnatt, som begynner ved søndagsloven. Alfa og Omega stod over Hiddekens vann og løftet begge sine hender mot himmelen og sverget at når adspredelsen fra 18. juli 2020 til juli 2023 var fullbyrdet, skulle de underfulle ting som er knyttet til Kristi verk med å forene sin guddommelighet med menneskeligheten, være til ende.

Dette er den samme kunngjøring som i kapittel ti, i rekken av de sju tordener, for Han avsluttet der ikke bare den profetiske anvendelsen av tid, men identifiserte også at i dagene da den sjuende basun lyder, skulle Guds mysterium fullendes. Det parallelle avsnittet i Daniel tolv identifiserer at da spredningen tok slutt i juli 2023, ville fullendelsen av beseglingen av Guds folk være fullført, slik dette er fremstilt ved lyden av den sjuende basun, som sammenfalt med at Kristus løftet sin hånd og sverget i begge de parallelle avsnittene.

Den første profetiske perioden og den siste profetiske perioden i det trefoldige budskapet i Daniel tolv bærer en alfa- og omega-signatur. Den første perioden i vers sju identifiserer slutten på den selv samme perioden som vers tolv markerer begynnelsen på. Mellom vers sju og tolv fremstilles historien fra endetidens tid i 1989 og frem til nådetidens avslutning. Midt i alfa-perioden i vers sju og omega-historien i vers tolv fremstilles menneskehetens endelige opprør fra søndagsloven og inntil Mikael står frem, og det fremstilles i selve det kapitlet hvor Mikael står frem.

Opprøret i mellomperioden er først og fremst den ytre historien om opprør, men de første tretti årene er den indre historien om forberedelsen av prestene som står i direkte konfrontasjon med de ytre kreftene som er representert i den følgende 1260-årsperioden.

Den midterste perioden representerer opprøret i den trettende bokstaven i det hebraiske alfabetet, og den forenes med det indre idet den fremstiller den endelige kampen i den store strid på planeten jorden, mens nådetiden ennå varer. Dens kombinasjon av ytre og indre er også budskapet i Daniels

siste syn, representert ved elven Hiddekel og de tre kapitlene som også bærer Alfa og Omega-signaturen, og er bygget på sannhetens struktur. Det første og det siste kapitlet omtaler beseglingen av Guds folk, som fremstilles som stjernene som skinner for evig. Det midterste kapitlet om opprør identifiserer den samme historien som fremstilles i vers elleve med de 1290 årene, som er det midterste verset i den selvsamme strukturen.

Når Kristus anvender sin hånd innenfor den profetiske strukturen, representerer den mange sannheter, men den representerer også den sti Han leder sitt folk på. Jesu Kristi åpenbaring begynte å bli åpnet i juli 2023. Denne åpningen omfatter åpningen av de syv tordener og Daniels budskap, slik det er fremstilt i kapittel tolv. Åpningen finner sted innenfor den skjulte historien i vers førti, som begynte i 1989 og avsluttes ved søndagsloven. I denne historien vil Guds folk bli beseglet, og de besegles ved Den Hellige Ånds utgytelse. Den endelige utgytelsen av Den Hellige Ånd identifiseres i Åpenbaringens åttende kapittel, hvor den er fremstilt som det syvende, og derfor det siste segl. Løven av Judas stamme seiret i kapittel fem for å åpne boken som var beseglet med syv segl.

Det sjette segl reiste spørsmålet ved slutten av kapittel seks og spurte hvem som ville være i stand til å bli stående i den perioden da det ikke lenger finnes noen mellommannstjeneste for synd.

For den store dagen av hans vrede er kommet; og hvem kan da bli stående? Åpenbaringen 6:17.

Det neste kapitlet, eller man kan si det neste verset, innleder beseglingen av de hundre og førtifire tusen og den store skaren som blir samlet inn i Guds rike under søndagslovkrisen. De hundre og førtifire tusen er svaret på den sjette segls spørsmål. Etter at de er fremstilt i kapittel sju, identifiserer så kapittel åtte at det sjuende og siste seglet blir åpnet.

Og da han åpnet det sjuende segl, ble det stillhet i himmelen omkring en halv time. Og jeg så de sju englene som stod for Gud; og det ble gitt dem sju basuner. Og en annen engel kom og stilte seg ved alteret, med et røkelseskar av gull; og det ble gitt ham mye røkelse, for at han skulle bære den fram sammen med alle de helliges bønner på gullalteret som stod foran tronen. Og røkelsen steg opp for Gud fra engelens hånd sammen med de helliges bønner.

Og engelen tok røkelseskarer og fylte det med ild fra alteret og kastet det på jorden; og det kom røster og tordenskrall og lyn og et jordskjelv. Åpenbaringen 8:1–5.

«Ilden», framstilt i Jesaja kapittel seks som et «glødende kull», som søster White identifiserer som et symbol på renselse, tas fra alteret og kastes ned på jorden. «Ilden» fra himmelen på pinsedagen ble framstilt som tunger av «ild». «Ild» er det som Paktens budbærer bruker til å rense Levis sønner.

«‘Han har kasteskovlen i hånden, og han skal rensa treskeklassen sin grundig og samle hveten sin i låven.’ Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdenselskende til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler blir prøvd i dag slik disse disiplene ble det i synagogen i

Kapernaum. Når sannheten bringes hjem til hjertet, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å ta opp det selvfornektende arbeidet. Derfor blir de vrede når deres synder blir avdekket. De går bort forarget, slik disiplene forlot Jesus, mens de mumlet: 'Dette er et hardt ord; hvem kan høre det?」 Alfa og Omega, 392.

Ild er det som kom ned over Elias' offer, slik det også gjorde med Gideons offer til engelen. Renselsens «ild» er Guds Ord, for å bli gjort hellig er å bli helliget ved Hans Ord. Den «ild» som kastes ned på jorden når det sjuende segl blir tatt bort, betegner utrustningen med kraft av det profetiske budskap som blir avforseglet i de siste dager, under lyden av den sjuende basun, under den endelige og fullkomne oppfyllelse av de hendelser som er framstilt ved de sju tordener og stadfestet ved de tre profetiske tidsperioder i Daniel tolv, som var forseglet inntil de siste dager.

Jesu Kristi åpenbaring, som avforsegles like før menneskenes nådetid avsluttes, omfatter avforseglingen av de sju tordener, borttagelsen av det sjuende segl, avforseglingen av Daniel tolv og avforseglingen av den skjulte historien i vers førti i Daniel elleve, selve den historien hvor engelen spurte mannen kledd i lin hva enden på disse underfulle ting skulle bli.

Mannen i linklær svarte og sa—Når du kommer til slutten av ventetiden i juli 2023, har du nådd historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Han sa også at ved slutten av de tre og en halv symbolske dagene i Åpenbaringen elleve, ville et profetisk budskap fra Daniels bok bli avseglet, slik dette er forbilledliggjort ved endetiden i 1798. Sannheten som da ville bli avseglet, ved slutten av tre og en halv symbolske dager, ville være å finne i nettopp de ni versene i Daniels bok som identifiserer og definerer beseglingen og avseglingen av Daniels bok.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

«Da Kristus kom til denne jord, skjulte de tradisjoner som var blitt overlevert fra slekt til slekt, og menneskenes fortolkning av Skriftene, sannheten slik den er i Jesus, for menneskene. Sannheten var begravd under en mengde tradisjoner. De hellige skrifers åndelige betydning var gått tapt; for i sin vantro låste menneskene døren til den himmelske skatt. Mørke dekket jorden, og dype mørke folkene. Sannheten skuet ned fra himmelen til jorden; men intetsteds ble det guddommelige preg åpenbart. Et mørke lik dødens sørgeslørs dekket bredte seg over jorden.»

«Men Løven av Judas stamme seiret. Han åpnet seglet som lukket boken med guddommelig undervisning. Verden fikk anledning til å skue den rene, uforfalskede sannhet. Sannheten selv steg ned for å rulle mørket tilbake og motvirke villfarelsen. En Lærer ble sendt fra himmelen med det lys som skulle opplyse hvert menneske som kommer til verden. Det fantes menn og kvinner som ivrig søkte etter kunnskap, det profetiske ord som står fast, og da det kom, var det som et lys som skinner på et mørkt sted.» Spalding Magan, 58.

«De skriftlærde og fariseerne bekjente seg til å forklare Skriftene, men de forklarte dem i samsvar med sine egne forestillinger og tradisjoner. Deres skikker og grunnsetninger ble mer

og mer byrdefulle. I sin åndelige mening ble det hellige Ord for folket som en forseglet bok, lukket for deres fatteevne.» Signs of the Times, 17. mai 1905.